

MEMÒRIA

*de l'Associació de Periodistes
de Barcelona*

*corresponent a l'any 1933,
per Josep M.ª Lladó i Figueres,
Secretari del Consell Directiu (*)*

Portat a aquesta Secretaria per dimissió del que l'ocupava en propietat, em plau de complir l'encàrrec que, seguint el costum tradicional, m'ha estat fet per la Junta Directiva, de donar compte dels treballs realitzats pels companys que enguany hem dirigit les tasques de l'ASSOCIACIÓ DE PERIODISTES DE BARCELONA.

Abans de disposar-me. però, a ressenyar els detalls i la importància d'aquesta obra, he de manifestar que la Junta Directiva durant el curs que ha finit no ha pogut desenvolupar amb l'activitat que calia i que volia, totes aquelles iniciatives i propòsits que s'havia format en constituir-se, per la raó essencialíssima de

(*) Aprovada en reunió del Consell Directiu del dia 3 de febrer de 1934, i llegida en la Junta general del dia 24 del propi mes.

que, en primer terme, hagué de preocupar-se de l'organització interna de l'entitat.

En possessionar-nos en el mes de gener passat dels nostres càrrecs ens vàrem trobar mancats d'aquells elements d'estudi i de les documentacions que constitueixen la base d'una organització i dels treballs que es puguin realitzar. No vàrem trobar arxiu, ni local, ni fitxer de socis, ni un historial de l'entitat, és a dir, allò que havia d'ésser primordial per emprendre una tasca intensa i positiva.

Calia, doncs, començar pel començament. Era realment una vergonya que l'Associació de Periodistes de Barcelona, amb la seva significació i la seva força, no tingués un local propi. En tenen les entitats més modestes. I la nostra havia de limitar-se a tenir compromès, per als dies solemnes – celebració de Junes generals, per exemple – un saló d'actes. Quan a la documentació – l'escassa documentació existent en fer-nos càrrec de la Junta – havia de quedar dipositada en el domicili particular del Secretari de la Directiva. ¿Podia iniciar-se en aquestes condicions una obra efectiva? No era pas possible. I la Junta cregué indispensable establir una Secretaria, amb oficina pròpia, en la qual tots els afiliats, cada dia més nombrosos, poguessin satisfer llurs desigs d'informació i poguessin servir-se de l'entitat d'acord amb les finalitats establertes per aquesta. I aquestes oficines han estat instal·lades en un lloc que no pot ésser més cèntric, a la Rambla dels Estudis. No és, ni molt menys, allò

que desitgem tots nosaltres. L'ideal fóra un local propi ben dotat i suficient. Però de moment no ens podem queixar, perquè la finalitat essencial de l'entitat queda complerta. I això és el que es tractava de demostrar.

Teníem un despatx obert però estàvem mancats de mobiliari. Una vegada la Junta estigué estatjada convenientment procedí sense dilació a l'adquisició d'uns mobles adequats, no solament per a instal·lar la documentació, sinó també una màquina d'escriure, un escriptori i tots els accessoris que ara poden formar un petit inventari de mobles i objectes propietat de l'Associació de Periodistes.

Amb local i amb el mobiliari suficient ja era possible fer alguna cosa. I en primer terme s'establí una Secretaria general, al davant de la qual es situà el nostre consoci senyor Josep Salvà i Salvà, d'una capacitat de treball remarcable i d'unes notabilíssimes dotes d'organització. El company Salvà es veié assistit per un oficial de Secretaria, amb el qual ha despatxat al dia els afers de l'entitat i ha atès els requeriments i les peticions dels afiliats tots els dies, durant dues hores de la tarda, com no s'ha fet fins ara en cap altra entitat periodística. No és pas escassa la tasca realitzada per aquesta Secretaria general d'ençà de la seva constitució. L'abandó en que trobarem les qüestions competents d'aquesta Secretaria, obligaren els seus encarregats a començar de nou, sense poguer prendre peu en cap de les coses creades, pel fet que exis-

tien en exigua quantitat i així i tot gens completes.

Per aquesta especial circumstància, doncs, creguérem que les nostres activitats havien d'orientar-se a la formació d'un fitxer de socis i a la recopilació de totes les dades que poguessin contribuir a donar-nos un coneixement més o menys exacte de la vida de l'entitat, encara que fos només d'uns anys ençà, puix que l'Associació tenint en compte les dificultats d'informació en que es trobava, no podia pretendre cercar un historial complet.

La formació d'aquest fitxer — que d'haver existit a les oficines de l'entitat el corresponent arxiu hauria estat una cosa fàcil — resultà una obra laboriosíssima que reclamà una paciència benedictina. Calgué recaptar dades d'un lloc i altre i encara no fou possible l'obtenció de totes les caselles i indicacions que contenen les fitxes, cosa que esperem fer paulatinament fins a deixar ben articulada la relació dels socis.

Aquest important servei difícilment serà superat per ara. No s'ha limitat la Junta Directiva a posseir una simple relació de noms i domicilis dels afiliats, sinó que ha format un fitxer en el qual consten tota mena de dades dels socis de l'entitat, dades particulars i d'una manera especials dades periodístiques que són completades en el cens que s'ha format als mateixos efectes. Aquest fitxer està compost d'unes cartolines en cada una de les quals figura el retrat de l'interessat, constituint així una prova irrefutable de la seva personalitat.

Però la Junta no s'ha preocupat únicament del fitxer, tot i que sigui la confecció d'aquest una tasca laboriosa. Ha anat a la realització d'una obra que una vegada enllestida serà una de les més reeixides que s'han fet. Ens referim al cens periodístic en el qual avui figuren més d'un centenar de fitxes, moltes d'elles d'un interès remarcable.

D'ací a uns anys quan hom intenti historiar el periodisme català o algun dels seus múltiples aspectes, no tindrà altre remei que recórrer al cens confeccionat per l'Associació de Periodistes. Perquè l'Associació, en emprendre aquesta obra no ha volgut fer-la partidista, sinó que ha volgut que hi figuressin tots els periodistes, barcelonins o no, afiliats o no a l'entitat, per entendre que ha d'ésser la base de formació, en dia no llunyà, de l'història periodística de casa nostra. El Cens periodístic així mateix pot tenir un servei rellevant en la solució dels problemes socials que afecten la classe, ja que les anotacions del cens poden ésser, a base de la garantia que suposen, un document de comprovació davant dels dubtes que es poguessin oferir als organismes oficials de treball, com per exemple els Jurats Mixtes.

La Junta ha creat també el carnet professional a base d'acabar, en el possible, amb el nombre extraordinari de carnets d'aquesta mena que circulaven per la nostra ciutat. El reconeixement del carnet per part de l'autoritat, ha fet, que moralment, fossin anul·lats una sèrie de carnets que havien estat profusament

repartits des de centres oficials i especialment des del Govern Civil. Es calculaven en milers els carnets de periodista expedits per aquest Centre. El nostre carnet, creat amb un sentit de responsabilitat i seriositat i reconegut des de la seva creació per les autoritats barcelonines, numerat i registrat, no tan sols per la Secretaria de l'entitat, sinó a les oficines de la Generalitat de Catalunya i avalat encara amb la signatura del seu Honorable President, ha tingut l'eficàcia d'imprimir al document un relleu de solvència i una impressió de confiança en els llocs on ha d'ésser exhibit.

També ha creat aquesta Junta en el transcurs de l'any, la insígnia de periodista, destinada especialment als reporters, facilitant així la tasca d'informació, no sols als centres oficials, sinó allà on s'aplega una multitud i en els moments en que fóra més pesat exhibir la documentació. Podem dir amb satisfacció que la insígnia, registrada també en els centres oficials i especialment pels organismes dedicats a la vigilància i seguretat, ha estat força eficaç, tota vegada que en els grans esdeveniments populars ha bastat la seva exhibició per a obtenir el pas franc i rebre atencions i tota mena de facilitats.

Ha entès la Junta Directiva que tots els seus acords així com els moments interessants de la vida periodística, àdhuc en els que ella no participa, havien d'ésser registrats degudament, perquè no es pogués repetir el cas de desconèixer les incidències de la nostra vida i els nostres projectes poguessin ésser estudiats en la

forma deguda. Ha cregut, doncs, seguint aquest criteri, la nostra Junta Directiva que havia de donar periòdicament una relació dels esdeveniments propis de la vida de la classe. I a l'efecte ha emprès la publicació d'una sèrie de fascicles, bellament editats que han estat molt ben acollits i repartits a tots els socis així com a les persones representatives de casa nostra per tal que el nom de l'entitat fos conegut i apreciat en el seu just valor.

L'èxit assolit per aquests volums ha fet pensar la Junta en la conveniència de publicar-los amb regularitat i a base d'un enunciat: *ANNALS DEL PERIODISME CATALÀ*. Amb aquest títol demostra una vegada més la nostra entitat que no vol una exclusivitat per les seves coses, sinó que, al contrari, els seus fulletons interessin tots els periodistes sense distinció. Per això els dos números publicats fins ara han constituït un veritable èxit.

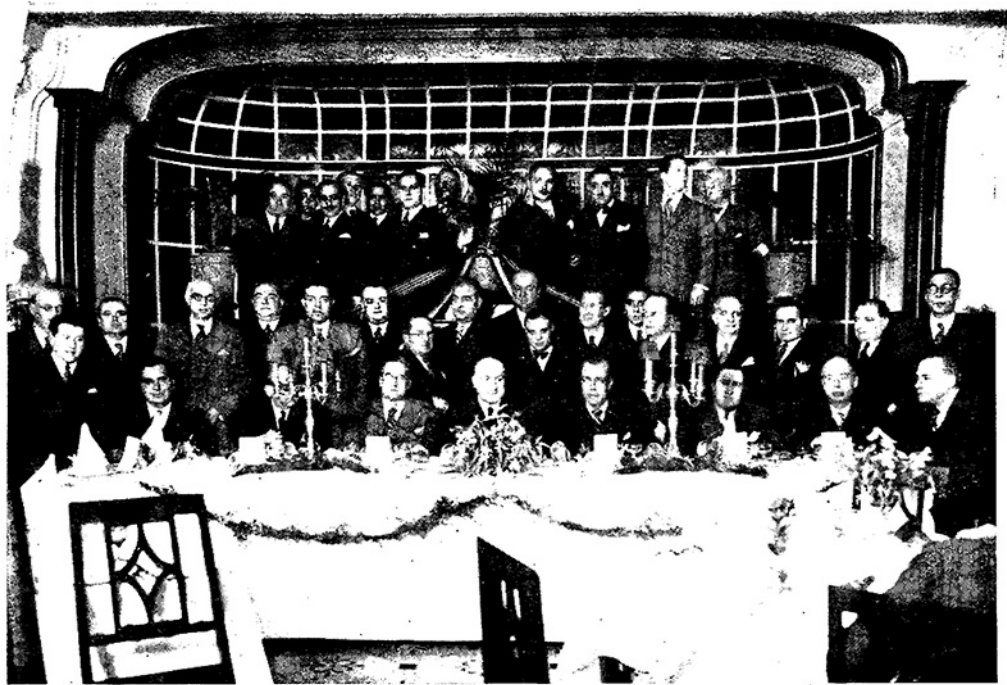
La catalanitat de l'Associació

La Junta Directiva en fer-se càrrec de l'entitat va trobar-se amb una *Asociación de Periodistas* que convertí ràpidament en una «Associació de Periodistes». Això explica el sentit catalanesc dels homes que han dirigit la casa i explica també el sentit catalanesc dels socis que la constitueixen. Era inexplicable que fins a passar a ocupar la presidència el nostre company

Joan Costa i Deu no s'hagués catalanitzat l'entitat, l'esperit de la qual ho era. Un dels seus primers acords, en aquest sentit, ha estat el d'inscriure l'entitat a l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana», encara que sigui d'una manera ben modesta.

No consistia la catalanització, però, en un canvi de rètol. Són els fets els que perfilen una personalitat. I l'Associació de Periodistes estava disposada a donar proves evidents de la seva catalanitat.

Una ocasió es presentà magnífica per a fer-ho dignament: la celebració del Primer Centenari de la Renaixença. La Junta cregué que aquell Centenari havia d'ésser commemorat, per nosaltres, d'una manera esplèndida, perquè el periodisme català té una part principalíssima en el Renaixement de Catalunya. Bonaventura Carles Aribau publicà la seva «Oda a la Pàtria», en un diari barceloní *El Vapor*. El Renaixement, per tant, és fill del periodisme català. Tots els grans periodistes catalans han estat veritables apòstols del Reinaxement. Manyé i Flaquer, Prat de la Riba, Torras i Bages, Roca i Roca, Miquel dels S. Oliver, Sardà, Ixart... I aquestes figures havien d'ésser glorificades. L'Associació de Periodistes ho ha fet i se'n sent orgullosa. I ho ha fet donant a aquestes glosses de les personalitats reinaxentistes una màxima expansió, no pas en un recinte reduït, no pas sortint fos com fos del compromís, sinó davant dels micròfons de la ràdio perquè arreu poguessin conèixer l'obra d'aquelles figures il·lustres i poguessin apreciar, així mateix, el

Dinar d'homenatge als periodistes Jesús Ullé, Carles Rodrigo Soriano i Ferran Barangó i Solís, amb motiu d'haver estat designats, pel Govern del Sr. Lleroux, Director General del Treball el primer, Governador Civil de Múrcia el segon i Delegat del Govern a Menorca el tercer.

L'eminent novel·lista i periodista vigatà Doctor Martí Genís i Aguilar – honorat per la nostra Associació amb motiu del seu traspàs –, a la Font del Desmai de Vic, acompanyat del poeta Anton Busquets i Punset i del nostre president senyor Costa i Deu.

nostre esforç de divulgació i el nostre tribut d'homenatge.

Podem dir que de la commemoració de la Renaixença, l'obra de l'Associació de Periodistes és l'única obra pensada i desenrotllada d'una manera positiva i constitueix, dels actes commemoratius, el més interessant i el més valuós. En el successiu tothom que vulgui estudiar el periodisme català, tothom que vulgui parlar de la personalitat dels mestres del periodisme haurà de recórrer fatalment a les nostres conferències.

Catalans i autonomistes per damunt de tot, l'adhesió de la nostra entitat no ha mancat mai a la Generalitat de Catalunya. Així el President Macià podia expressar en certa ocasió el seu agraïment a l'Associació per trobar amb la seva actuació una de les adhesions més lleials i desinteressades.

A cap dels fets remarcables de la nostra vida autonòmica, no ha mancat l'adhessió de l'Associació de Periodistes. En el nostre arxiu hi ha lletres efusives de Francesc Macià. Fou ell qui va trametre directament als homes de l'Esquerra Republicana que s'asseien en representació de Catalunya a les Corts Constituyents, el prec de què el projecte de jubilació fos per ells defensat. Quan Lluís Companys fou elegit President de la Generalitat, el primer homenatge que va rebre fou el de l'Associació de Periodistes de Barcelona — el dia 10 de gener de 1934. Altres coses podríem dir respecte a aquesta relació excellent, però per a significar d'una manera més concreta l'adhesió viva a l'organisme

representatiu de l'autonomia, consignarem el fet d'haver destinat els primers estalvis de l'Associació a l'adquisició de paper del seu primer emprèstit.

Servei mèdico-farmacèutic

La Junta té al damunt de la taula un projecte d'estudi sobre el servei mèdico-farmacèutic que presta l'entitat i que tan excellent utilitat ha reportat als socis. Calia donar a l'indicat servei una organització de conjunt i procurar ensems millorar-lo. A tal objecte aquesta Junta procedí al nomenament d'una ponència encarregada d'examinar els diversos aspectes del servei, d'estudiar les seves possibilitats i d'estructurar-lo degudament per tal que rendís la màxima eficàcia.

A l'entretant s'ha cregut de conveniència palesar el profund agraïment de l'entitat a alguns dels il·lustres doctors que vénen col·laborant en les seves tasques benèfiques, sense haver volgut percebre la més petita remuneració. Així la Junta ha fet lliurament de dos magnífics pergamins d'homenatge i gratitud als il·lustres doctors Jacint Raventós Bordoy i Andreu Martínez Vargas, els dies 7 i 11 de gener, respectivament. La Junta té la intenció de correspondre així en el successiu a aquelles personalitats de la ciència que amb zel i desinterès contribueixin a la nostra obra benèfica i que tots els associats tan han d'agrair.

L'admissió de socis

Una de les coses més característiques de les entitats de premsa és la de volguer limitar la seva activitat, reduint-les a la significació d'una petita capelleta. Ingressar a una entitat de premsa ha constituït en determinats moments un veritable problema. Els que en formen part han donat la sensació de sentir-se recelosos de noves companyies. A què atribuir aquest fenomen? Per a molts el periodisme queda reduït a les persones que fan reportatge i que són conegudes per les seves activitats al carrer i als centres oficials. Per altres són periodistes únicament aquelles persones el nom de les quals és conegut per signar determinades seccions d'un periòdic. En el moment doncs on hom s'ha disposat a ingressar a una entitat periodística, sense ésser repòrter o sense que el seu nom sigui conegut com articulista, s'ha vist amb grans dificultats de reeixir en el seu justificat intent. Tot han estat dubtes i vacil·lacions i poques vegades ha estat admès.

Aquesta Junta Directiva des d'un principi es sentí animada d'un criteri més ampli. Això li ha costat algunes censures per part dels que mantenen aquella concepció restrictiva del periodisme organitzat, però ha vulgut ampliar el clos entenent que el periodisme, en una ciutat com Barcelona, pot aplegar dotzenes i dotzenes de persones. Són periodistes, al nostre entendre, els articulistes, els repòrters, els directors i com-

paginadors de diaris, els que fan una tasca silenciosa, a les taules de redacció, els que desxifren telegrams, els correctors de proves — que a vegades són els que fan sortir amb dignitat els articles i els reportatges —, els crítics, els revisters, els gasetillers i tots el que intervenen en la confecció d'un periòdic. Aquesta Junta ha entès doncs que tots ells podien i devien ésser objecte d'admissió en una entitat periodística que aspirés a recollir els representants de tots els aspectes del periodisme. A aquest fi ha donat les màximes facilitats i gràcies a aquest criteri liberal ha fet que les llistes de l'Associació de Periodistes s'allarguessin considerablement. Avui pot dir-se, amb reconeixement explícit o implícit de tots, que en aquests sentit la nostra entitat és la que representa d'una manera més extensa i més viva la premsa barcelonina.

Es evident que hi ha problemes que afecten exclusivament a una determinada branca del periodisme i que la seva solució ha d'ésser objecte d'una atenció especial per part dels que l'integren i l'acabdillen. D'això se n'ha preocupat també la nostra entitat. I en data de 5 de maig la Junta ha donat la corresponent autorització perquè fos constituïda la Secció de Repòrters, atesa la sollicitud d'un grup d'afiliats, els quals s'acollien per a fonamentar la seva petició en el que disposa l'article 21 dels nostres Estatuts ⁽¹⁾. Apart

(1) El dia 19 de maig de 1933 queda constituïda la Secció de Repòrters, amb la següent directiva: President, Josep M.ª Xicota; Secretari, Carles Sentís Anfruns, i Tresorer, Josep Salvà i Salvà.

Els nostres consocis Barangó i Solis, nomenat Delegat del Govern a Menorca; Octavi Saltor, conferenciant en el nostre curset commemoratiu de la Renaixença; Carles Sentís, guanyador del premi en el concurs de natació dels periodistes, i Carles Pi i Sunyer, elegit Alcalde de Barcelona.

EL CENTENARI DE LA RENAISSANCE

Antoni Busquets i Punset, † Mossèn Josep Cardona, Lluís Duran i Ventosa i Joan Estelrich, conferenciants que han contribuït al curs commemoratiu organitzat per l'«Associació de Periodistes».

la Secció de Repòrters se n'aniran creant d'altres per tal que, agrupats cada estament pugui realitzar aquelles tasques que directament l'afecten.

La jubilació dels periodistes

El projecte de jubilació de periodistes és un projecte de llei en el qual l'Associació de Periodistes ha tingut una part principalíssima. Són uns amics i companys nostres, els periodistes de Vigo, els que varen iniciar-lo. Al davant d'ells, el company Manuel Lustres Rivas. Es també un amic i company nostre el diputat que va presentar-lo a les Corts Constituents—Basilio Alvarez—i som nosaltres, és aquesta Junta Directiva, la que des del primer moment li ha donat calor i vida.

Els periodistes de Vigo i el diputat Basilio Alvarez han estat en constant relació amb nosaltres. Sempre que Basilio Alvarez ha passat per la nostra ciutat, ha celebrat extenses conferències amb nosaltres. El nostre president, Joan Costa i Deu, ha estat a Madrid a parlamentar amb polítics i professionals per a sostenir el projecte de llei i propagar-lo. Les publicacions de l'Associació de Periodistes són plenes de documents i notes relatives a l'esmentat projecte. Som també nosaltres el que hem obtingut l'adhesió plena al mateix per part de tots els parlamentaris de Catalunya a les Corts espanyoles. Som nosaltres així mateix els que hem fet la propaganda més forta del projecte. Els

únics articles que han aparegut en la premsa barcelonina donant compte d'aquest projecte, expressant la conveniència d'aprovar-lo i requerint tots els periodistes a aportar el seu esforç per què fos així, han estat deguts a un element d'aquesta Junta Directiva — el que signa la present memòria. No cal afegir doncs, una vegada resumides les nostres activitats en aquest sentit, que som nosaltres els que seguim sostenint en primer terme i amb el mateix entusiasme que el primer dia aquella justa reivindicació i que no deixarem el projecte fins a veure'l convertit en llei de la República.

Pèrdues doloroses

Hem tingut durant l'any pèrdues que ens han deixat profundament adolorits. Simó Pérez Aguirre, mort a primers de juny, excellent periodista, fundador de l'entitat, que en els darrers temps de la seva vida figurava a la redacció del periòdic barceloní *Las Noticias*.

Emili Galés i Castellà, traspasat el 25 de febrer, jove en el qual s'havien posat totes les esperances i que havia començat unes magnífiques cròniques parlamentàries per *La Vanguardia*. Galés havia actuat de redactor en Cap de *Diario Montañés*, de Santander i de redactor a *La Tribuna*, *El Liberal*, *L'Opinió*, *La Humanitat* i l'abans esmentat periòdic *La Vanguardia*.

Jaume Bofill i Mates, el poeta eminent i el polític honest, que morí el dia 2 d'abril. Col·laborà en revistes catòliques i literàries. Ingressà a *La Veu de Catalunya* l'any 1908, on actuà de redactor polític fins a 1922, en ingressar a *La Publicitat* del que després fou co-director. Havia tornat a escriure a *La Veu* poc abans de morir.

Josep Grant i Sala, d'unes grans dots d'organització i extraordinària activitat.

Ferran Agulló i Vidal, finat el 2 de juliol. Havia actuat de redactor a *Las Noticias*, d'on passà a dirigir — l'any 1900 — *Diario del Comercio*. Després estigué a *La Veu* on popularitzà el pseudònim «Pol».

Antoni Cullaré, morí el 5 d'agost a la seva finca «La Mata», de Mataró. Començà a *El Diluvio*; dirigí un periòdic regionalista de San Sebastián i *La Tribuna* i *El Dia Gráfico*, de Barcelona.

Antoni Amador, morí el mes de novembre, a la Clínica Mental de Santa Coloma.

A tots ells la nostra recordança.

La mort del periodista Antoni Amador, donà lloc a que l'entitat procurés posseir una sepultura adequada pels companys que morissin sense tenir-ne de pròpia. Les gestions fetes per a aconseguir-la donaren un bon resultat, inaugurant-se amb l'enterrament d'aquell company. Hom col·locà una llosa que el recorda i que contindrà els noms d'aquells que hi rebin sepultura.

La Federació de Premsa Catalano-Balear

La seva constitució datava d'alguns anys i la seva vida havia estat sempre migrada i la seva missió nulla. Era realment una ficció pertorbadora de la qual no hi havia més remei que prescindir. En reunir-se a Reus, el 4 de juny de 1933, per a celebrar una d'aquelles festes, un d'aquells aplecs que s'anomenen pomposament «Congressos» i que no tenen cap resultat pràctic, l'Associació de Periodistes hi fou invitada i va anar-hi per a correspondre a la gentilesa dels excel·lents companys d'aquella ciutat, però ja amb l'acord prè de què la nostra entitat no prendria part en les deliberacions que es tinguessin.

Els nostres companys de Junta, Josep Salvà i Salvà i Josep M.ª Xicota pogueren quedar meravellats davant les coses extraordinàries que succeïren en aquella assemblea. I una memòria que tenen redactada per encàrrec de la Junta Directiva dóna idea d'aquests fets. No tinc, doncs, perquè allargar-me en aquesta rescensió respecte el particular. He de dir tan sols que estigueren al costat de l'Associació de Periodistes i li expressaren la seva adhesió més cordial, els periodistes autèntics de Barcelona que hi assistiren — Rodríguez Soriano, Ulled (Jesús), Fernández Martín i Millan González —, els de Tortosa, amb els quals hi havia Bru Jardí, i els de Vic, davant dels que figurava Joan Anglada. Les altres representacions que resultaren per

nosaltres completament desconegudes, estigueren sempre en contra de l'Associació, quan aquesta a prec dels periodistes veritables es disposà a actuar. El pes del Congrés va portar-lo el periodista granollerí, president de l'«Associació de la Premsa de Granollers», senyor Miquel Joseph i Mayol. El president de l'Associació de la Premsa Diaria, senyor Joan Burgada i Julià, en el moment en que s'anava a tractar qüestions que afectaven a tots, va allunyar-se de Reus, deixant l'assemblea sota la direcció de l'expressat senyor Joseph. El senyor Burgada no va pas revelar per nosaltres cap mena de simpatia.

Una entitat periodística cent per cent

L'Associació de Periodistes ha viscut sempre en contacte i al servei dels periodistes, de tots els periodistes sense distinció de matissos ni de categories. No els ha deixat desamparats, afavorint-los com millor podia fer-ho. No és ocasió de consignar-ho, però el cert és que la bona voluntat dels seus dirigents ha eixugat moltes llàgrimes i ha donat tota mena de facilitats no tan sols als companys barcelonins o als companys associats, sinó als periodistes forans que s'hantrobat entre nosaltres mancats de recursos econòmics. El sol fet de pertànyer a la classe periodística era suficient perquè l'Associació cuités a prodigar-los aquells consols que els eren més indispensables. Quan algun

company ha estat atropellat — sigui per qui sigui — l'Associació ha fet sentir la seva enèrgica veu de protesta i l'ha elevada a les autoritats competents.

L'Associació de Periodistes ha establert també cordials relacions amb quasi tots els agrupaments professionals de Barcelona i d'una manera especial amb l'Associació de Periodistes estrangers, fins a l'extrem de què aquests companys han tingut la gentilesa d'invitar-nos als seus àpats amicals.

L'entitat ha estat representada en els dinars celebrats a honor de periodistes : Figueres, Barangó, Ulled, Rodríguez Soriano, Sentís; els donats a obsequi de Joan Selves, amb motiu d'ésser elegit Governador General de Catalunya; Pere Mestres, en ésser nomenat Conseller de Governació, Lluís Companys, en ésser nomenat President del Parlament i posteriorment President de la Generalitat; Joan Casanoves, en celebrar-se el primer aniversari de la constitució del Parlament Català i Francesc Macià en ésser designat amb caràcter definitiu pel Parlament com a President de la Generalitat.

A mitjans de juny l'entitat obsequià el secretari general de la Federation Internationale des Journalistes, Stephan Valot.

També obsequià la Junta Directiva als seus companys senyors Ferran Valls i Taberner i Miquel Guinart, amb motiu d'ésser elegits diputats al Parlament de Catalunya.

Cal consignar així mateix l'assistència d'una repre-

sentació de l'entitat a les festes commemoratives de les noces d'or de l'antiga revista barcelonina *La Hormiga de Oro*.

* * *

Heus ací l'obra realitzada per l'Associació de Periodistes de Barcelona durant l'any 1933. Evidentment no és pas tot allò que ambicionàvem els que fórem elegits per a assumir la responsabilitat de la direcció de l'entitat, però no hi ha dubte que hem donat uns passos endavant. Avui, i no ens mou pas la vanitat en dir-ho, la nostra entitat és la primera entitat periodística de Catalunya, no tan sols perquè ha aconseguit aplegar al seu sí la immensa majoria dels homes de ploma de la nostra terra, sinó perquè s'ha mantingut tothora atenta a les necessitats dels periodistes i ha posat una forta contribució al moviment renaixentista iniciat amb la consecució de l'Autonomia. Aquesta tasca no ha donat encara tots els seus fruits. Ja els donarà, però. L'eficàcia d'una labor lenta, d'un treball de cada dia, de cada hora, no s'observa d'una manera immediata. Estem en la confiança més absoluta que aquesta eficàcia sorgirà a no tardar i serà apreciada la nova orientació — la justa i necessària orientació — de l'Associació de Periodistes de Barcelona, l'entitat que no oblida la defensa d'uns interessos però que no oblida tampoc la seva obligada col·laboració al redreçament de la Pàtria.

Homenatge dedicat per l'Associació al Doctor Andreu Martínez Vargas com a penyora de gratitud als serveis prestats per l'Il·lustre facultatiu als nostres associats.

El lliurament d'un pergami al Doctor Jacint Raventós com a penyor de gratitud pels serveis que l'eminent facultatiu ha prestat als socis de la nostra Associació.